

ГЛАВА II.

СЪБИТИЯТА СПЪШИЖЪТЪ.

Коварството сполуча.

Мрежата са оплете, но мѣни рѣцѣ.

— Че какъ ще посмѣешъ, Юліе, да отидешъ нощемъ придруженъ отъ такъвзи страшенъ чловѣкъ за да търсишъ вѣщипцата на Везувій?

— Нима мислишъ ты, Недіе, рече ко безъ страхъ Юлія, че дѣйствително има нѣкой страхъ? Найъ подиръ за каквы ги вѣрвашъ ты тѣзи дѣрты вѣщипцы съ вѣлшебныѣ имъ огледала съ залюлаваныѣ имъ сыта и съ трѣвтыѣ, които събиратъ нощемъ на мѣсечината? азъ мисля че сичко туй е шарлатанство, и ако тѣзи жени познаватъ нѣщо, либичето, което азъ търсѣмъ, туй е единчкото имъ достоинство спечелено отъ познаніята имъ въ ботаниката. Защо да са божъ?

— Не са ли боишъ никакъ отъ чловѣка който ще те заведе?

— Кого? Отъ Арбака ли? Тако ми Диппа! Този вѣлшебникъ о найъ пріятныйтъ отъ обожателитѣ мя, и ако не бѣше толкози учеръ казала бихъ че е прекрасенъ.

Недія, ако и безока, разумѣ че Юлія имаше трѣвзи характеръ, щото не са плашаше лесно отъ любовныѣ вѣжливости на египтянина, заради туй не настоя да я разубѣди, и толкози повече колкото че и тя осѣщаше въ собственото си сърце да са оголмява глупото желаніе за да научи да ли навистина има магіята сила да съчетава въ едно и туй чувство душата на любящия и на любеныя.

— Пусты ма да додж съ тебе, прекрасна Юліе, рече найъ подиръ безопката тессалійка; познавамъ че моето другарство не може да ти припесе защита, при сичко туй желаяхъ да съмъ при тебе докато си свършишъ намѣреніето.

— Съ благодареніе пріемамъ предложеніето ти, отговорп дѣщерята на Домеда, но какъ ще оправдаешъ отсъствието си когато възъ ще са върнж късно, а господжата ти ще те търси напрасно?

— Тя е толкози синсходжтелна Іона, процума Недія. Ако благоволите да ми позволите да спѣмъ у васъ, ще и кажъ че ты ми си отколѣшна моя покровителка и пріятелка и че ма си поканила за да оставж да ти попѣж тессалійскыѣ си пѣсни; ты е толкози вѣжлива щото съ благодареніе ще склони на туй ти желаніе.